

กฎหมายการประกันภัยทางทะเลของไทย

ความเป็นมา

- มาตรา ๘๖๘ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า “อันสัญญาประกันภัยทางทะเล ท่านให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายทะเล”
- เมื่อมีคดีการประกันภัยทางทะเลขึ้นสู่ศาล ศาลอุดช่องว่างของกฎหมายตาม มาตรา ๔ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งวางหลักว่า
“กฎหมายนั้น ต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ
เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตาม **จารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น** ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งและถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตาม **หลักกฎหมายทั่วไป**”

การดำเนินการที่ผ่านมาของศาล

- ✓ **แนวทางแรก** ใช้กฎหมายอังกฤษ (Marine insurance act 1906 และ The insurance act 2015) ในฐานะ **หลักกฎหมายทั่วไป**
 มีปัญหาความไม่แน่นอน ความไม่ชัดเจน และความไม่เหมาะสมในการใช้กฎหมายอังกฤษเป็นหลักกฎหมายทั่วไป
- ✓ **แนวทางที่สอง** ใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย ในฐานะบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งในการวินิจฉัยคดี
 บทกฎหมายมีความแตกต่างกันระหว่างประกันวินาศภัยและประกันภัยทางทะเล

ผลที่เกิดขึ้น : ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยทางทะเลไม่มีโอกาสทราบสิทธิและหน้าที่ของตนอย่างชัดเจน จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายประกันภัยทางทะเลของไทย โดยเฉพาะ เพื่อให้เกิดความชัดเจนความแน่นอนในการใช้กฎหมาย

หลักกฎหมายประกันภัยทางทะเลของอังกฤษ

- Marine insurance act 1906 ประกอบด้วย 94 มาตรา และตารางแนบท้าย
- The insurance act 2015 มีผลใช้บังคับ 12 สิงหาคม 2016 ประกอบด้วย เนื้อหา 7 บท 23 มาตรา และตารางแนบท้าย 2 ตาราง
- Limitation Act 1980 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติอายุความ

ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ.

- เป็นการนำกฎหมาย Marine insurance act 1906 และ The insurance act 2015 มาใช้เป็นแนวทางหลักในการยกร่าง รวมทั้งใช้ Limitation Act 1980 เป็นตัวกำหนดอายุความสำหรับประกันภัยต่อ
- ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ. ประกอบด้วย 15 หมวด 134 มาตรา

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ.

บทนิยาม

บทนิยาม ความหมาย คำจำกัดความ หลักการทั่วไปที่เกี่ยวข้อง และการตีความถ้อยคำในกรมธรรม์ประกันภัย รวมทั้งขอบเขตการบังคับใช้สัญญาประกันภัยทางทะเล

วิธีการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

กำหนดวิธีการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน อาทิ กรณีที่มีการประกันภัยซ้ำซ้อน กรณีการประกันภัยต่ำกว่ามูลค่า และกรณีการเข้ารับช่วงสิทธิไปเรียกร้องจากบุคคลภายนอกผู้กระทำการละเมิด

วิธีการคำนวณ

กำหนดวิธีการคำนวณมูลค่าที่เอาประกันของตัวเรือ ค่าระวางสินค้า และวัตถุที่เอาประกันต่าง ๆ และวิธีการคำนวณจำนวนเงินที่ผู้เอาประกันภัยจะได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

กรมธรรม์

กำหนดสาระสำคัญ และรายการต่าง ๆ ที่ต้องแสดงในกรมธรรม์ประกันภัยทางทะเล รวมทั้งกำหนดให้ผู้เอาประกันภัยสามารถแก้ไขคำรับรองได้ก่อนเกิดความเสียหาย

การชำระเบี้ยและการคืนเบี้ย

กำหนดหน้าที่ของการชำระเบี้ยประกันภัย และหลักเกณฑ์การคืนเบี้ยประกันภัย

ลักษณะความเสียหาย

กำหนดลักษณะของความเสียหายที่การประกันภัยทางทะเลให้ความคุ้มครอง และกรณีที่ไม่ให้ความคุ้มครอง กำหนดนิยามความเสียหายสิ้นเชิง และความเสียหายบางส่วน

อายุความ

กำหนดอายุความในการเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (ประกันภัยตรง ๒ ปี ประกันภัยต่อ ๖ ปี)

สิทธิและหน้าที่

กำหนดสิทธิและหน้าที่ระหว่างผู้รับประกันภัย และผู้เอาประกันภัย

Result

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยทางทะเลสามารถทราบสิทธิและหน้าที่ของตนอย่างชัดเจน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ประกอบการและประชาชนที่เกี่ยวข้อง

เป็นเครื่องมืออันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเสริมประสิทธิภาพการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัย

สร้างกลไกในการเสริมสร้างศักยภาพเศรษฐกิจไทยด้านอุตสาหกรรมประกันภัยทางทะเลและขนส่งให้แข่งขันในเวทีโลกได้